

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/287/2021
Identifikačné číslo spisu: 3112213850
Dátum vydania rozhodnutia: 27.01.2022
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:3112213850.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne C. L., bývajúcej v F., zastúpenej JUDr. Natáliou Kanderkovou, advokátkou, so sídlom v Žiline, Andreja Kmeťa 12, proti žalovanej Trenčianskej univerzite Alexandra Dubčeka v Trenčine, so sídlom v Trenčine, Študentská 2, IČO: 31 118 259, zastúpenej JUDr. Martinom Bartkom a JUDr. Silviou Bartkovou, advokátmi, so sídlom v Trenčine, Piaristická 6667, o určenie neplatnosti výpovede a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 22Cpr/7/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčine z 3. júna 2020 sp. zn. 27CoPr/3/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 29. septembra 2016 č. k. 22Cpr/7/2012-489 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhrady mzdy, zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba podaná žalobkyňou nie je dôvodná. Konštatoval, že žalobkyňa svoje právo uplatnila v zákonom stanovenej lehote, že výpoveď daná žalovanou žalobkyňi spĺňa všetky zákonné náležitosti a z tohto pohľadu je možné ju považovať za platnú. V tejto súvislosti uviedol, že z výpovede vyplýva, že žalobkyňa sa stala nadbytočnou z dôvodu zefektívnenia práce a hospodárenia s finančnými prostriedkami žalovanej. Takto uvedený dôvod nadbytočnosti považoval za dostatočne jasný, zrozumiteľný a určitý. Za sporný v prejednávacom prípade súd prvej inštancie považoval dôvod skončenia pracovného pomeru žalobkyne u žalovanej, t. j. či boli dané dôvody skončenia pracovného pomeru pre nadbytočnosť žalobkyne a splnenie tzv. ponukovej povinnosti žalovanou voči žalobkyňi, preto zameral dokazovanie na preskúmanie týchto sporných skutočností. Konštatoval, že k predpokladom výpovede z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (ďalej aj „ZP“) patrí to, že o zmene úloh zamestnávateľa, jeho technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov alebo o iných organizačných zmenách prijal zamestnávateľ

alebo príslušný orgán písomné rozhodnutie, že sa podľa tohto rozhodnutia zamestnanec stal pre zamestnávateľa nadbytočným, a že je tu príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou zamestnanca a prijatými organizačnými zmenami, t. j. že sa zamestnanec stal práve v dôsledku takéhoto rozhodnutia (jeho realizácie) nadbytočným. O organizačnej zmene musí byť rozhodnuté pred podaním výpovede (z rozhodnutia NS SR sp. zn. 4 Cdo 102/2009). V danom prípade mal súd prvej inštancie za preukázané splnenie všetkých uvedených predpokladov. Tvrdenia žalobkyne o neexistencii príčinnej súvislosti medzi organizačnou zmenou a jej nadbytočnosťou, súd prvej inštancie považoval za nedôvodné. Uviedol, že žalobkyňa dôvodnosť svojej žaloby opiera predovšetkým o nesplnenie si ponukovej povinnosti žalovanou. Vzhľadom na spornosť tejto otázky sa súd prvej inštancie zaoberal splnením si tejto povinnosti zo strany žalovanej voči žalobkyni, vychádzajúc pritom z právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v uznesení č. k. 19CoPr/1/2014-372 z 26. februára 2015, ktorým je súd prvej inštancie viazaný. Z prehľadu voľných pracovných miest žalovanej (č. l. 207, 208 spisu) mal súd prvej inštancie za dostatočne preukázané, že ku dňu podania výpovede mala žalovaná voľné len jedno pracovné miesto, uvoľnené od 30. apríla 2010 s dátumom obsadenia 15. decembra 2011. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalovaná nemala objektívnu možnosť ponúknuť žalobkyni akúkoľvek pre ňu vhodnú (aj menej kvalifikovanú) prácu a podmienku stanovenú v ustanovení § 63 ods. 2 písm. a/ ZP považuje za splnenú. Ďalej uviedol, že žalobkyňa počas konania tiež poukazovala aj na skutočnosť, že žalovaná počas plynutia jej výpovednej doby, 9. januára 2012 prijala novú zamestnankyňu - C., ktorá podľa názoru žalobkyne vykonávala tú istú prácu ako žalobkyňa, a preto sa z uvedeného dôvodu nemohla stať nadbytočnou, resp. že žalovaná opätovne vytvorila to isté miesto a obsadila ho inou osobou. Tieto miesta však neboli totožné úplne, čo potvrdila aj samotná žalobkyňa, keď uviedla, že novoprijatá zamestnankyňa nevykonávala vedúce a riadiace činnosti. Nemožno preto mať za to, že žalovaná porušila ustanovenie § 61 ods. 3 ZP, keď vytvorila iné miesto, ktorého pracovná náplň sa len sčasti zhodovala z pracovnou náplňou žalobkyne. Pokiaľ žalobkyňa mala za to, že výpoveď z pracovného pomeru je neplatná aj pre rozpor s dobrými mravmi a že žalovaná v jej prípade porušila i zásadu rovnakého zaobchádzania, dospel súd prvej inštancie k záveru, že nevzhladol v postupe a prístupe žalovanej žiaden rozpor s dobrými mravmi. Rozhodnutím rektora č. 9/2011 zo 14. júla 2011 bolo zrušených viacero pracovných miest, nie len oddelenie, na ktorom pracovala žalobkyňa, preto o účelovosti výpovede a vôbec celého rozhodnutia rektora v neprospech žalobkyne nemožno hovoriť. Žalobkyňa za rozpor s dobrými mravmi považovala najmä konanie žalovanej, kedy nevytvorila také podmienky, aby po zrušení jej pracovnej pozície, resp. po ukončení jej práceneschopnosti, mohla nastúpiť na iné voľné pracovné miesto (dočasné zastupovanie voľného miesta inými zamestnancami, príp. prijatie nového zamestnanca na dobu určitú). Podľa názoru súdu od žalovanej nemožno spravodlivo požadovať, aby v prospech jedného zamestnanca (žalobkyne) napríklad rozširovala dočasne stav svojich zamestnancov. Žalobkyňa tiež tvrdila, že žalovaná postupovala voči nej diskriminačne, keď jej neponúkla voľné pracovné miesto počas jej práceneschopnosti. Súd prvej inštancie uviedol, že na tento argument žalobkyne poskytol odpoveď už odvolací súd, ktorý uviedol, že by nebolo spravodlivé od žalovanej požadovať, aby plnila ponukovú povinnosť v čase, keď žalobkyňa nebola zdravotne spôsobilá na výkon žiadnej práce. Z právneho hľadiska, vzhľadom na práceneschopnosť žalobkyne, ktorá nebola krátkodobého charakteru, preto nemožno pripísať na ťarchu žalovanej, ak by prípadné voľné pracovné miesta, ktorými počas práceneschopnosti žalobkyne disponovala, obsadila inými zamestnancami. Uviedol, že žalovaná nemala ponukovú povinnosť voči žalobkyni počas jej práceneschopnosti, a preto jej konanie nemožno považovať za konanie porušujúce zásadu rovnakého zaobchádzania. Preto aj tieto tvrdenia žalobkyne súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobkyne, rozsudkom z 22. mája 2018 sp. zn. 19CoPr/1/2017 rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil. Vo výroku o náhrade trov konania tento zmenil tak, že žalovanej vo vzťahu k žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 50 % a žalovanej priznal vo vzťahu k žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 50 %.

2.1. Podľa odvolacieho súdu z právneho hľadiska, vzhľadom na práceneschopnosť žalobkyne, ktorá nebola krátkodobého charakteru, preto nemožno pripísať na ťarchu žalovanej, ak by aj prípadné voľné miesta, ktorými by počas práceneschopnosti žalobkyne disponovala, obsadila okrem iného na základe plnenia si ponukovej povinnosti k iným zamestnancom, ktorým bolo rozviazanie pracovného pomeru

doručené skôr ako žalobkyni. Odvolací súd mal za preukázané splnenie základných hmotnoprávných podmienok platnosti výpovede, naopak nemal za preukázané, že by žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi a zásadou rovnakého zaobchádzania, tak ako to tvrdí žalobkyňa. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, uznesením z 25. apríla 2019, sp. zn. 3 Cdo 234/2018 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 22. mája 2018, č. k. 19CoPr/1/2017-620 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd svoje zrušujúce rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa dôvodne tvrdí, že sa odvolací súd odklonil od právnych záverov Najvyššieho súdu SR vyjadrených v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 39/2003. Uviedol, že: „V danom prípade zo spisu vyplýva, že strany nespochybňovali existenciu písomného rozhodnutia žalovanej o organizačnej zmene a nepopierali, že zamestnávateľ rozhodol o zrušení šiestich pracovných pozícií, z toho štyroch personálne neobsadených. Žalovaná 1. októbra 2011 vytvorila dve pracovné miesta a ponúkla ich zamestnancom, ktorým boli pracovné miesta zrušené 30. septembra 2011. Podľa vyjadrenia žalovanej z 9. októbra 2013 nebolo pracovné miesto žalobkyne zrušené už dňom prijatia rozhodnutia žalovanej o organizačnej zmene, ale až 31. októbra 2011. Pracovné pozície, ktoré bolo potrebné obsadiť od tohto dňa (referent zásobovania, sekretárka kvestora, knihovník fakultnej knižnice, mzdový referent), neboli žalobkyni ponúknuté z dôvodu, že bola od 3. októbra 2011 do 4. decembra 2011 práceneschopná. Niektoré pozície boli vtedy obsadené aj z interných zdrojov. Odvolací súd zo skutkových zistení vyvodil právny záver, že konanie žalovanej nebolo v rozpore s dobrými mravmi. Týmto právnym záverom sa ale odvolací súd zreteľne odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, konkrétne od právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 39/2003. Pokiaľ totiž žalovaná konala voči žalobkyni - z dôvodu jej momentálne nepriaznivého zdravotného stavu - v tom istom čase a mieste odlišne ako voči iným zamestnancom, nevytvorila žalobkyni rovnakú možnosť prijať osobné rozhodnutie v situácii, ktorá nastala po rozhodnutí o organizačnej zmene; konanie žalovanej malo teda znaky diskriminácie a rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania.“

4. Odvolací súd po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia vec opätovne preskúmal a rozsudkom z 3. júna 2020 sp. zn. 27CoPr/3/2019 rozsudok súdu prvej inštancie z 29. septembra 2016 č. k. 22Cpr/7/2012-489 v rozsahu výroku o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zmenil tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru žalobkyne výpoveďou z 29. septembra 2011 z dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zo strany žalovanej je neplatné; a v rozsahu výrokov o nároku na náhradu mzdy a trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd konštatoval, že v uvedenom zrušujúcom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že pracovné pozície referent zásobovania, sekretárka kvestora, knihovník fakultnej knižnice, mzdový referent neboli žalobkyni ponúknuté a pokiaľ žalovaná konala voči žalobkyni - z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu - v tom istom čase a mieste odlišne ako voči iným zamestnancom, nevytvorila žalobkyni rovnakú možnosť prijať osobné rozhodnutie v situácii, ktorá nastala po rozhodnutí o organizačnej zmene, konanie žalovanej malo znaky diskriminácie a rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, s poukazom na vyslovený právny názor dovolacieho súdu vyjadrený priamo v jeho rozhodnutí, ktorým je viazaný a tento je povinný bezvýhradne akceptovať, nakoľko nedošlo k zmene skutkových a právnych okolností, rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a o náhradu mzdy zamietnutá, čo do určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zmenil tak, že žalobe vyhovel. Do uplatneného nároku na náhradu mzdy rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd prvej inštancie, vzhľadom na zamietnutie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru sa nezaoberal rozhodnými skutočnosťami pre posúdenie návrhu žalobkyne na náhradu mzdy. Výslovil, že v novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách celého konania.

5. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5.1. Žalovaná za porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP považuje nedostatok

riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozhodnutia poukazujúc na jeho zmätočnosť, nepresvedčivosť a nepreskúmateľnosť. Táto vada spočíva aj v zmätočnosti a vnútornej rozpornosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Za porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces a zároveň za prejav nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti daného rozhodnutia odvolacieho súdu žalovaná považuje tiež tú skutočnosť, že odvolací súd prevzal argumenty zo zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré „povinne bezvýhradne akceptoval,” avšak tieto argumenty Najvyššieho súdu SR sa opierajú o rozhodnutie, ktoré sa na posudzovaný prípad nevzťahuje a ani nedá použiť v prejednávanej veci. Žalovaná tiež uviedla dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Za právnu otázku, ktorá doteraz nebola riešená dovolacím súdom považuje žalovaná otázku, „či je zamestnávateľ povinný ponúknuť zamestnancovi inú vhodnú prácu v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce v čase, kedy je zamestnanec práceneschopný, t. j. v čase keď zamestnanec nie je zdravotne spôsobilý na výkon žiadnej práce, resp. či to, že zamestnávateľ sa správa inak k zamestnancovi, ktorý je dočasne práceneschopný - napr. neprideluje mu prácu, nepoveruje ho pracovnými úlohami, nevyžaduje jeho prítomnosť na pracovisku, neponúka mu inú vhodnú prácu v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce je v rozpore s dobrými mravmi, prejavom diskriminácie a v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania.“

6. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že argumenty žalovanej uvedené v dovolaní sú identické s tvrdeniami žalovanej obsahnutými vo všetkých doterajších vyjadreniach v priebehu celého sporu o neplatnosť výpovede danej žalobkyňi. Žalobkyňa poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 19. novembra 2019, sp. zn. I. ÚS 443/2019, kde bola sťažnosť žalovanej ako celok odmietnutá ako zjavne neopodstatnená a bola potvrdená správnosť napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 234/2018. Uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR len umocňuje správnosť rozhodnutia najvyššieho súdu aj s poukazom na skutočnosť, že dôvody dovolania žalovanej sú obsahovo totožné s dôvodmi uvedenými v jej neúspešnej sťažnosti na Ústavný súd SR. Podľa názoru žalobkyne, aj s poukazom na uvedené skutočnosti, nemôže byť toto dovolanie pre žalovanú úspešné. Žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné v plnom rozsahu zamietol a žalovanú zaviazal k náhrade trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana konania zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. Dovolateľka porušenie práva na spravodlivý proces videla v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, pričom odvolací súd prevzal argumenty zo zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V danom prípade žalovaná namietala vadu zmätočnosti konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi túto procesnú vadu sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred

ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

12. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

13. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi

skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov odvolací súd vychádzal, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd. Rovnako odôvodnenie bolo doplnené aj zrušujúcim uznesením dovolacieho súdu, z ktorého potom vychádzal aj odvolací súd. Odvolací súd konštatoval, „že v uvedenom zrušujúcom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky došiel k záveru, že pracovné pozície referent zásobovania, sekretárka kvestora, knihovník fakultnej knižnice, mzdový referent neboli žalobkyni ponúknuté a pokiaľ žalovaná konala voči žalobkyni - z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu - v tom istom čase a mieste odlišne ako voči iným zamestnancom, nevytvorila žalobkyni rovnakú možnosť prijať osobné rozhodnutie v situácii, ktorá nastala po rozhodnutí o organizačnej zmene, konanie žalovanej malo znaky diskriminácie a rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd, s poukazom na vyslovený právny názor dovolacieho súdu vyjadrený priamo v jej rozhodnutí, ktorým je viazaný a tento je povinný bezvýhradne akceptovať, nakoľko nedošlo k zmene skutkových a právnych okolností“. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. K dovolacej argumentácii, resp. polemike o nesprávnom právnom posúdení dovolateľky najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy došiel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď aj R 24/2017).

19. Na podklade vyššie uvedeného došiel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

20. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

20.1. Ako právnu otázku dovolateľka uviedla: „či je zamestnávateľ povinný ponúknuť zamestnancovi inú vhodnú prácu v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce v čase, kedy je zamestnanec práceneschopný, t. j. v čase keď zamestnanec nie je zdravotne spôsobilý na výkon žiadnej práce, resp. či to, že zamestnávateľ sa správa inak k zamestnancovi, ktorý je dočasne práceneschopný - napr. neprideluje mu prácu, nepoveruje ho pracovnými úlohami, nevyžaduje jeho prítomnosť na pracovisku, neponúka mu inú vhodnú prácu v zmysle § 63 ods. 2 Zákonníka práce je v rozpore s dobrými mravmi, prejavom diskriminácie a v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania.“

21. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

22. Dovolací súd dospel pritom k záveru, že v preskúmvanej veci tento predpoklad prípustnosti dovolania nie je splnený. Dovolateľka na jednej strane uplatnila ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci v otázke, ktorá podľa jej názoru v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Na druhej strane však v dovolaní v jeho podstatnej časti podrobila kritike riešenie uvedenej otázky dovolacím súdom v rozhodnutí, ktoré dovolací súd v tejto veci už urobil (t. j. v uznesení z 25. apríla 2019, sp. zn. 3 Cdo 234/2018), a ktorej riešenie bolo pre odvolací súd záväzné (§ 455 CSP). Keďže dovolací súd dovolaním namietanú právnu otázku už v tejto veci vyriešil (napokon bola riešená už aj v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 39/2003, od ktorého sa odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí z 22. mája 2018 odklonil), zjavne nebol daný predpoklad prípustnosti dovolania spočívajúci v nevyriešení vymedzenej otázky v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu. Dovolací súd zastáva názor, že ani neexistuje žiaden rozumný dôvod, pre ktorý by mal prehodnocovať svoj vlastný, už skôr vyslovený právny záver. Navyše poukazuje aj na neúspešnú ústavnú sťažnosť podanú na ústavný súd proti uzneseniu najvyššieho súdu z 25. apríla 2019, sp. zn. 3 Cdo 234/2018, ktorou sa dovolateľka domáhala jeho zrušenia. Ústavný súd SR uznesením z 19. novembra 2019, sp. zn. I. ÚS 443/2019 sťažnosť žalovanej ako celok odmietol ako zjavne neopodstatnenú a potvrdil správnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, pričom konštatoval, že na právnom závere najvyššieho súdu nemožno badať žalovanou tvrdené známky svojvôle, arbitrárnosti, a pokiaľ žalovaná skutočne konala voči žalobkyni v tom istom čase a mieste odlišne ako voči iným zamestnancom (iba) z dôvodu jej momentálne nepriaznivého zdravotného stavu, záver najvyššieho súdu o tom, že takéto konanie by vykazovalo znaky diskriminácie a rozporu so zásadou rovnakého zaobchádzania, z ústavnoprávneho pohľadu jednoznačne obstojí. Dovolenie žalovanej preto nebolo prípustné ani v časti dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

23. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danom prípade smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie žalovanej aj v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

24. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.